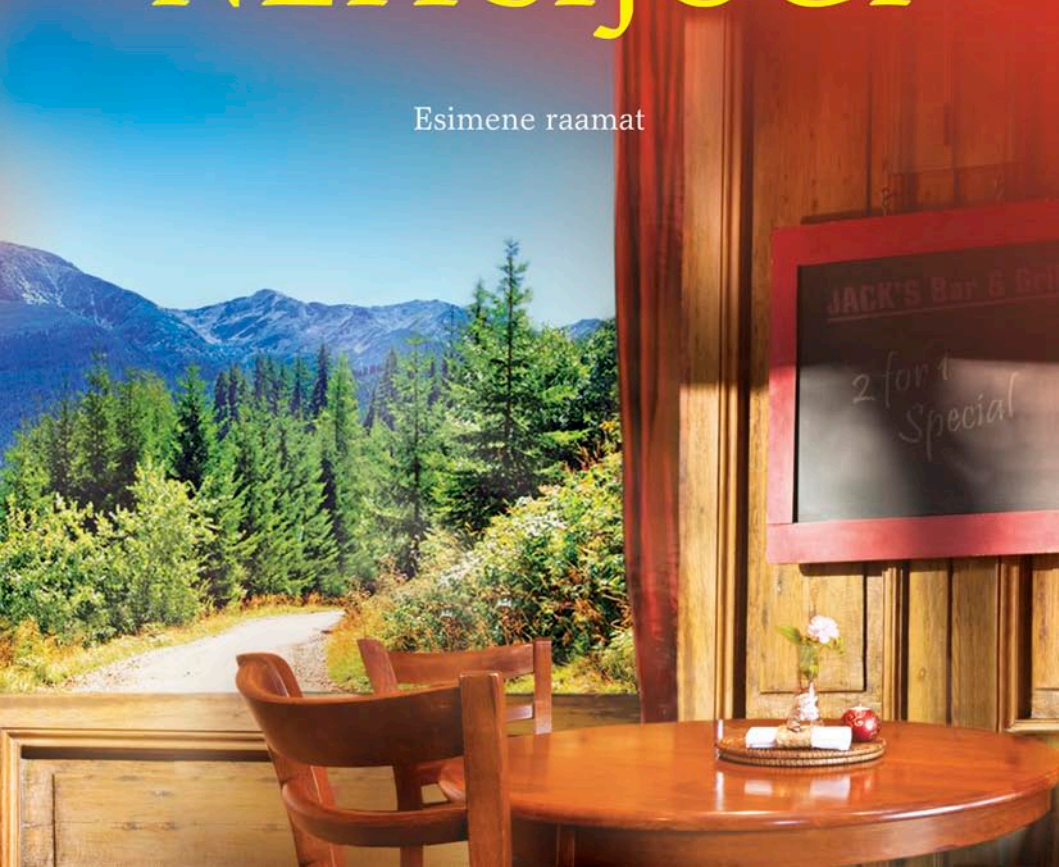

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

NEITSIJÕGI

Esimene raamat

Robyn Carr
Virgin River
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2007 by Robyn Carr
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10330517
ISBN 978-9949-87-007-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

See romaan on pühendatud Pam Glennile, ämmaemanduse jumalannale, minu sõbrale ja südameõele.

ÜKS

MEL kissitas vastu vihma ja pimedust vaadates silmi, liikudes aeglaselt mööda kitsast, käänulist ja puudega ääristatud porist teed, ja mõtles juba sajandat korda: „Kas ma olen arust ära?“ Ning siis kuulis ja tundis ta mütsu, kui BMW parem tagaratas libises teepervele ja vajus mutta. Auto jäi õõtsudes seisma. Mel andis gaasi ja kuulis ratast keerlemas, aga auto ei liikunud.

Ma olen kadunud, oli tema järgmine mõte.

Ta pani laevalgusti põlema ja vaatas mobiiltelefoni. See oli levist väljas juba tunni aja eest, kui ta oli kiirteelt ära keeranud ja üles mägedesse suundunud. Tegelikult oli tal olnud üsna elav vestlus oma õe Joeyga, kui järsud mäenõlvad ja uskumatult kõrged puud levi takistasid ja nende kõne katkestasid.

„Ma ei suuda uskuda, et sa tõesti teed seda,“ ütles Joey. „Ma arvasin, et sa võtad aru pähe. See pole *sina*, Mel! Sa pole väikelinna tüdruk!“

„Jah? Paistab igatahes, et just see minust saab – ma võtsin töö vastu ja müüsin kõik maha, et ma ei tunneks ahvatlust tagasi minna.“

„Kas sa poleks võinud lihtsalt puhkust võtta? Ehk mõnda väikesesse erahaiglasse minna? Proovida see korralikult läbi mõelda?“

„Ma tahan, et kõik muutuks,“ ütles Mel. „Ma ei taha enam haigla sõjatsoonis olla. Ma küll ei tea seda kindlalt, aga arvan, et mind ei kutsuta siin metsade vahel just tihti narkarite sünnitusi vastu võtma. See naine ütles, et see koht, Neitsijõgi, on rahulik ja vaikne ja turvaline.“

„Ja kaugel metsade vahel, miljon miili Starbucksist, ning seal maksakse sulle munades ja seajalgades ja...“

„Ja ühtegi patsienti ei tooda kohale käeraudades ega vangivalvurite valvsa pilgu all.“ Seejärel hingas Mel sügavalt sisse ja ütles ootamatult naerma hakates: „Seajalad? Ohoo, Joey – ma sõidan jälle üles puude vahele, kõne võib katkeda...“

„Oota ainult. Sa veel kahetsed. Sa hakkad seda kahetsema. See on hullumeelne ja tormakas ja...“

Seejärel kadus levi, tänu taevale. Ja Joeyl oli õigus – iga järgneva miiliga hakkas Mel üha enam kahtlema endas ja oma otsuses maale pageda.

Iga kurviga olid teed muutunud kitsamaks ja vihm tugevamaks. Kell oli alles kuus õhtul, aga juba oli kottpime; puud kasvasid nii tihedalt ja olid nii kõrged, et isegi viimane killuke pärastlõunasest päikesest jäi nende varju. Loomulikult polnud selle lookleva kitsa tee ääres ühtegi valgustit. Teeviidad näitasid, et ta pidi olema selle maja lähedal, kus teda ootas kohtumine oma uue tööandjaga, aga ta ei julgenud oma mutta vajunud autost välja tulla ega kõndima hakata. Ta võib nende metsade vahel ära eksida ja teda ei leitaks iial.

Selle asemel õngitses ta kohvrast mõned pildid ja püüdis meenutada põhjuseid, miks ta selle töö vastu oli võtnud. Tal olid pildid iganenud külakesest, kus olid verandade ja ärkliakendega puitmajad, vanamoodne koolimaja, torniga kirik, tokkroosid, rododendronid ja õitsvad õunapuud oma täies ilus, rääkimata rohelistest karjamaadest, kus loomad sõid. Seal oli kohvik, nurgapood ja tilluke ühetoaline omaette majas asuv raamatukogu, lisaks armas väike metsamajake, mis pidi talle saama, üürivabalt, terveks aastaks, kuni tema lepingu lõppemiseni.

Väikelinn ulatus hämmastavate sekvoiade ja riigimetsadeni, mis laiusid sadadel miilidel metsiku loodusena üle Trinity ja Shasta mäeahelike. Neitsijõgi, mille järgi oli linn nimetatud, oli sügav, lai, pikk, koduks suurtele lõhedele, tuuridele ja forellidele. Mel oli selle paiga kohta internetist pilte vaadanud ja oli hetkega veendunud, et ilusamat kohta pole olemas. Praegu ei näinud ta muidugi midagi peale vihma, muda ja pimeduse.

Kui ta oli otsustanud Los Angelesest lahkuda, oli ta oma CV meditsiiniõdede registrisse üles pannud ja üks värbajatest oli ta tähelepanu Neitsijõe juhtinud. Tema sõnul hakkas linna arst vanaks jääma ja vajab abi. Üks naine linnast, Hope McCrea, annetas majakese ja esimese aasta palga. Maakond maksis vastutuskindlustuse eest, et sellesse kaugesse maak kohta arst ja ämmaemand leida. „Ma faksisin proua McCreale sinu

CV ja soovituskirjad,“ oli värbaja öelnud, „ja ta tahab sind. Ehk sa võiksid sinna minna ja koha üle vaadata?“

Mel võttis proua McCreaga telefoninumbri ja helistas talle tol õhtul. Neitsijõgi oli kaugelt väiksem, kui talle meeldinud oleks, aga proua McCreaga tund aega vestelnud, hakkas ta Los Angelesest välja kolimiseга juba järgmisel päeval tegelema. See oli vaevalt kahe nädala eest.

Registris ega ka Neitsijõel ei teatud aga seda, et Mel soovis meeleheitlikult minema pääseda. Kaugele. Ta oli juba mitu kuud unistanud uuest algusest, rahust ja vaikusest. Ta ei mäletanud, millal viimati rahulikult öö läbi magas. Ohud, mis valitsesid suures linnas, kus kuritegevus paistis kõikjal varitsevat, olid hakanud teda endasse neelama. Ainuüksi poodi ja panka minek tekitas temas ärevust; oht paistis kõikjal luuravat. Töö kolme tuhande voodikohaga maakonnahaiglas ja traumapunktis tõi tema hoole alla liiga paljude kuritegude ohvrid, rääkimata tagajamist või vahistamise käigus viga saanud kurjategijatest – rihmaga haiglavooditesse kinnitatud nii palatites kui traumapunktis, politseinikud valvamas. See, mis Meli hingest alles oli jäänud, oli haavatud ja valutab. Ja see polnud midagi võrreldes üksildusega tema tühjas voodis.

Sõbrad olid teda anunud, et ta viivitaks selle uitmõttega põgeneda kuhugi tundmatusse väikelinna, aga ta oli osalenud leinarühmas, käinud individuaalsel nõustamisel ja näinud kirikut seestpoolt viimasel üheksal kuul rohkem kordi kui viimase kümne aasta jooksul, sellest kõigest polnud abi. Ainus, mis talle hingerahu tõi, oli unistamine põgenemisest mõnda tillukesse kohta maal, kus inimestel ei olnud vaja uksi lukustada ja sa pidid kartma vaid köögiviljaaeda sattunud hirvi. See tundus puhta õndsusena.

Ent nüüd, kui ta autos istus ja laevalgusti all pilte vaatas, taipas ta, kui naeruväärne ta oli olnud. Proua McCreaga oli tal käskinud kaasa pakida ainult vastupidavad riided – teksad ja matkasaapad –, et maal meditsiinialal töötada. Mis ta siis pakkinud oli? Saapad olid Stuart Weitzmansi, Cole Haansi ja Fryesi omad – ja tal polnud olnud midagi selle vastu, et maksta iga paari eest üle kenakese neljasaja viiekümne dollari. Teksad, mis ta oli kaasa pakkinud selleks, et kõmpida kaugetesse rantšodesse ja farmidesse, olid firmadelt Rock & Republics, Joe's, Luckys,

7 For All Mankind – nende hind jäi saja viiekümne ja kahesaja viiekümne vahele. Ta oli maksnud kolmsada taala korra eest, et lasta juukseid lõigata ja triibutada. Olles aastaid kolledžis käimise ja kraadiõppe ajal koonerdanud, oli ta lõpuks väga hea palgaga meditsiiniõena tööle asudes avastanud, et talle meeldivad kenad asjad. Ta võis küll suurema osa tööpäevast kitlis veeta, aga kui ta selle seljast heitis, tahtis ta hea välja näha.

Ta oli kindel, et avaldab kaladele ja hirvedele sügavalt muljet.

Viimase poole tunni jooksul oli ta teel näinud vaid ühte vana veoautot. Proua McCrea polnud teda hoiatanud, kui ohtlikud ja järsud need teed olid, täis järsked kurve ja teravaid nõlvu, kohati nii kitsad, et kahel autol oleks tõeliselt raske teineteisest mööduda. Ta tundis pea-aegu kergendust, kui pimedus ta enda alla mattis, sest nii ta vähemalt nägi lähenevaid esitulesid iga kitsa kurvi taga. Auto oli vajunud sellele teepervele, mis oli mäeseina vastas, mitte kaljuäärele, kus polnud kaitsepiirdeid. Siin ta istus, metsas eksinud ja hukule määratud. Ta keeras ohtes ringi ja tõmbas tagaistmelt ühe kasti pealt paksu jope. Ta lootis, et proua McCrea sõidab siit mööda, kas teel majja, kus nad kohtuma pidid, või sealt tagasi tulles. Muidu tuleb tal ilmselt öö autos veeta. Tal oli veel paar õuna, mõned küpsised ja kaks juusturõngast. Aga neetud dieetkoka oli otsas – tal on hommikuks kofeiinivõrutusest värinad ja peavalu.

Ei mingit Starbucksit. Ta oleks pidanud hoolikamalt varusid koguma.

Ta pani mootori seisma, ent jättis esituled põlema juhuks, kui mõni auto mööda kitsast teed peaks tulema. Kui keegi teda ei päästa, on aku hommikuks tühi. Ta sättis end mugavamalt istuma ja sulges silmad. Väga tuttav nagu kerkis ta vaimusilma ette: Mark. Mõnikord oli igatsus teda veel kord näha, temaga vaid pisut rääkida, talumatut. Asi polnud leinas – ta lihtsalt igatses Marki – igatses seda, et tal oli kaaslane, kellele loota, keda oodata, kelle kõrval ärgata. Vaidlus mehe pikkade tööpäevade üle tundus isegi meeldivana. Mark oli talle kord öelnud: „See – sina ja mina –, see on igavene.“

Igavesti kestis neli aastat. Mel oli alles kolmkümmend kaks ja nüüdsest on ta üksi. Mark oli surnud. Ja tema oli seesmiselt surnud.